Frostiet

Cancellie-Placat,

hvorved kundgjøres

en allerhøieste Resolution af 4de October 1799, der indeholder Afgjørelse af adskillige Spørgsmaal med Hensyn til Forordningen af 27de September 1799 m. m.

Opid Cancelli-Bréf

hvarmed auglýsist

konúnglegur Úrskurdur af 4da Octóber 1799 sem inniheldur Úrlausn ádskiljanlegra Spurninga med tilliti til tilskipunarinnar af 27da September 1799 m. m.

Kjøbenhavn, den 25de Februar 1837.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Under 4de October 1799 blev der paa adskillige af den daværende Politiemester i Kjøbenhavn fremsatte Spørgsmaal angaaende Fortolkningen af den under 27de September næstforhen udgivne Forordning afgivet allerhøieste Resolution, som under 5te October næstefter blev fra Cancelliet meddeelt bemeldte Embedsmand til egen Efterretning og offentlig Bekjendtgjørelse. Allerhøistbemeldte Resolution blev ogsaa strax efter af Politiemesteren foranstaltet kundgjort saavel i Kjøbenhavns Adresse-Contoirs Efterretninger som i den Berlingske Tidende. Men, da det i enkelt Tilfælde har viist sig, at denne Kundgjørelse ikke er anseet tilstrækkelig til at udelukke Undskyldning om Uvidenhed angaaende Resolutionens Indhold, saa har Cancelliet fundet sig forpligtet til herved ydeligere at bringe meerbemeldte allerhøieste Resolution i Forbindelse med de Spørgsmaal, hvorved samme blev anlediget, til almindelig Kundskab.

Politiemesteren havde indgivet følgende Spørgsmaal:

1) Om det Tilsyn, som paalægges Politiemesteren i Kjøbenhavn i Henseende til der udkommende Skrifter, alene skal strække sig til dem, som udgives i det Danske og Tydske, der begge kunne ansees som Landets Sprog, eller om dette Tilsyn maaskee tillige skal omfatte, hvad der i andre, det være sig døde eller levende Sprog, maatte udkomme.

2) Om Forordningens Bestemmelser ogsaa maatte være at anvende paa nye og uforandrede Oplag af Skrifter, hvilke før sammes Bekjendtgjørelse ere udkomne, og i Særdeleshed paa de deriblandt, som i første Udgave bare Forfatternes Navne og altsaa tilforn ifølge Reskriptet af 3die December 1790 ikke skulde af Bogtrykkeren indleveres til Politiemesteren.

Þann 4da Október 1799 var uppá adskiljanlegar af þáveranda Politímeistara í Kaupmannahöfn framsettar spurníngar, vidvíkjandi útskíríngu og heimfæríngu þeirrar þann 27da September sama árs dagsettu tilskipunar, útgefinn konúnglegur úrskurdur, sem þann 5ta Október næsteptir var af Cancelliinu meddeildur nefndum embættismanni til egin eptirbreytíngar og opinberrar auglýsíngar. Allrahædstnefndur úrskurdur var líka strax þareptir ad Politímeistarans tilhlutan kunngjördur bædi í Kaupmannahafnar Adresse-Kontórs Fréttablödum og í þeim Berlíngsku Tídindum. Enn, þar þad í einstöku tilfelli er bert ordid ad þessi auglýsíng ekki hefur verid álitin nægileg til ad útiloka afsökun um vankunnáttu vidvíkjandi úrskurdarins innihaldi, svo hefur Cancelliid álitid sig skyldad til enn ýtarlegar ad gefa optarnefndann allrahæsta úrskurd, í sameiníng vid þær spurníngar, er voru hans tilefni, almenníngi til vitundar.

Pólitímeistarinn hafdi framsett eptirfylgjandi Spurníngar:

1) Hvort sú tilsjón, sem uppáleggst Pólitímeistaranum í Kaupmannahöfn, í tilliti til þar útkomandi rita, einúngis skuli ná til þeirra er útgéfast á Dönsku edur Þýdsku, er bádar géta álitist fyri landsins túngumál, edur hvört þessi tilsjón máskje undir eins skuli ná til þess, sem í ödrum, hvörtheldur útdaudum edur lifandi málum, kynni ad útkoma.

2) Hvört Tilskipunarinnar ákvardanir líka ættu ad heimfærast til nýrra og óumbreyttra útgáfna af ritum sem útkomin voru fyrr enn hun var útgéfin, og sérílagi til þeirra þarámedal, sem í fyrstu útgáfu báru höfundanna nöfn, og þessvegna ádur, eptir Koníngsbréfi af 3da December 1790, ekki áttu af prentaranum ad fást Pólitíinu í hendur.

3) Om Udladelser i Indlæg til Retterne, naar saadanne Indlæg enten for sig eller i Forbindelse med de Sager, de vedkomme, bekjendtgjøres ved Trykken, kunne betragtes som Gjenstande for Politiemesterens Opsyn, saafremt det med verificerede Udskrifter fra Retterne bevises, at de aftrykkes saaledes, som de ere fremlagte, eller om saadanne Skrifters Bedømmelse og de i Henseende til dem gjørende Foranstaltninger alene bør ansees at vedkomme den eller de Retter, hvorunder Sagens Paakjendelse henhører.

4) Om Ansøgninger til Hans Majestæt, Hans Collegier eller andre Embedsmænd, hvad enten Originalen dertil foregives at være indleveret paa behørige Steder eller ikke, maae, naar de indeholde Besværinger, tilstedes udgivne ved Trykken, forinden Manuskriptet til vedkommende Departement har været indsendt, eller om disse skulle behandles lige med andre trykte Skrifter.

5) Om Politiemesteren, naar Forfatter eller Oversætter i det Tilfælde, som Forordningens 8de § omtaler, nævner sin Hjemmel til det af ham Fremførte, er beføiet til at afæske ham Beviis for dette Opgivendes Rigtighed og, indtil denne Hjemmel beviisliggjøres, eller nærmere Forholdsordre er erhvervet, at standse Skriftets Udsalg.

6) Om det, naar Beskyldninger af saadan Beskaffenhed, som § 10 ommelder, fremføres mod Kongelige Embedsmænd, er Pligt for Politiemesteren eller maaskee for Embedsmændenes Foresatte, at indberette det Passerede til vedkommende Collegium, og om Skriftets Udsalg i første Fald skal standses, indtil nærmere Resolution er falden.

7) Om det ikke, siden Ingen herefter ifølge Forordningens 15de §

3) Hvort ordatiltæki í innleggjum til réttanna, þegar slík innlegg annadhvort út af fyri sig edur í sameiníng med þeim málum hvorjum þau vidvíkja, auglýsast á prenti, eiga ad álítast ad vera undirgéfin Politímeistarans tilsjón, nær þad saunprófast med sönnudum afskriftum frá réttunum ad þau prentast svo hljódandi sem þau voru framlögd, edur hvort dómsatkvædi um slík rit, edur þær rádstafanir sem í tilliti til þeirra verda gjördar, einúngis eiga ad álítast ad vidkoma þeim rétti edur réttum, er dóm eiga ad afsegja í sjálfu málinu.

4) Hvort bónarbréfum til Hans Hátignar Konúngsins, hans stjórnarráda edur annara embættismanna, hvort heldur sagt er ad frumrit þeirra séu afhendt á réttum stad edur eigi, megi, þegar þau innihalda klaganir, veitast leyfi til ad útgánga á prent ádur enn handritid hefur verid innsendt til hlutadeiganda Departements, ellegar hvort þau skuli medhöndlast eins og önnur prentud rit.

5) Hvort Pólitímeistarinn, þegar höfundur eda útleggjari í því tilfelli sem tilskipunarinnar § 8 um talar, nefnir sína heimild fyri því af honum framfærda, hafi myndugleika til ad krefjast þess af honum ad hann sanni þá sögn, og, þángad til þessi heimild sannprófast, ad fyrimuna sölu ritsins.

6) Hvort þad, þegar ásakanir af slíku ásigkomulagi, sem § 10 umgétur, framfærast mót konúnglegum embættis mönnum, sje skylda Politímeistarans, edur máskje embættismannanna yfirbodara, ad skíra hlutadeigándi stjórnarrádi frá því sem vid hefur borid, og hvort sala ritsins í fyrrumgetnu tilfelli eigi ad fyrimunast, þángad til nákvæmari úrskurdur er gjördur.

7) Hvort þad ekki, þar enginn héreptir, samkvæmt tilskipunarinnar

maa udøve Bogtrykkerkunsten uden dertil at være privilegeret, og siden Bogtrykkere intet Laug have, hvorfra Efterretning kunde indhentes, maatte være nødvendigt, at det i de udfærdigende Privilegier udtrykkeligt paalagdes Vedkommende at melde sig hos det Steds Politiemester, hvor de agtede at nedsætte sig, og at forevise de dem meddeelte Privilegier, forinden det tilstedes dem at benytte sig af samme.

8) Om den Befaling, som indeholdes i Forordningens 20de §, skal ansees at gjelde ethvert Manuskript fra de Forfattere, hvilke i Overeensstemmelse med bemeldte Forordning, ere kjendte skyldige i Misbrug af Trykkefriheden, endog om det maatte overstige den i 26de § omtalte Størrelse, eller om den ikkun er at anvende paa Afhandlinger, der ei udgjøre mere end 24 Ark.

9) Om den ifølge 21de § offentlig bekjendtgjørende Advarsel om at aflevere Exemplarer af paatalte Skrifter ikke i Almindelighed paaligger den Ret, hvor Sagen paatales.

10) Om Politiemesteren i Kjøbenhavn paa Grund af Forordningens 23de § kan ansees forpligtet til Opsyn med de uden Landet trykte og hertil indbringende Bøger, og om dette efter Analogien af 24de § skal strække sig til Bøger i det danske Sprog alene, eller maaskee til flere.

11) Om det, da Skrifter af nogen Vidtløftighed, skjøndt de endog kunde udgjøre en sammenhængende Deel, undertiden trykkes i forskjellige Officiner, i Analogie af Forordningens 26de § paaligger enhver Bogtrykker, som maatte have dermed at bestille, paa lige Maade, som i Henseende til andre Skrifter befales, at indlevere det Pensum, der hos ham er blevet fuldført, naar samme ikke overstiger den fastsatte Størrelse af 24 Ark, eller om

15da §, má æfa bókþrykkjarakonst án þess ad hafa sérlegt leyfi þartil, og þar bókþrykkjarar ekki hafa neitt samlag, frá hvorju skirslur kynnu ad útvegast, muni vera naudsynlegt, ad þad í þeim leyfisbréfum, sem útgefin verda, útþrykkilega uppáleggist hlutadeigendum, ad vitja Pólitímeistara þess stadar, hvar þeir ætla ad fá bólfestu, og ad sýna honum þau þeim géfnu leyfisbréf, ádur enn þeim eptirlátist ad nota sér af þeim sömu.

8) Hvört sú skipun, sem inniheldst í Tilskipunarinnar 20ta §, skuli álitast ad gilda um sérhvört handrit frá þeim rithöfundum, sem samkvæmt nefndri tilskipan eru sekir fundnir í vaubrúkun prentfrelsisins, jafnvel þótt þad væri stærra enn ákvedid er í 26ta §, ellegar hvört hún einúngis eigi ad heimfærast til ritgjörda sem ekki eru uppá fleiri enn 24 arkir.

9) Hvört su advörun um ad afhenda exemplör af ákjærdum ritum sem eptir 21ta § á opinberlega ad auglýsast, ekki almennt uppáliggi þeim rétti, fyri hvorjum málid er ákjært.

10) Hvört Pólitímeistarinn í Kaupmannahöfn, eptir tilskipunarinnar 23da §, géti álitist vera skyldadur til tilsjónar med þeim utanlands prentudu bókum sem híngad innfærast, og hvört þettad, í medmælum hins 24da §s einúngis skuli ná til bóka í dönsku máli, edur máskje til fleiri.

11) Hvört þad, þar rit sem eru nokkurnvegin stór, þótt þau jafnvel géti samsett ordid í einn samanhángandi part, stundum þrykkjast í ýmsum prentverkum, í medmælum tilskipunarinnar 26ta §, uppáliggi sérhvörjum bokþrykkjara sem kynni hafa nokkud þarvid ad sýsla, á sama hátt sem skipad er med tilliti til annara rita, ad innsenda allt þad prent sem hjá honum hefur verid fullgjört, nær þad ekki yfirstígur þá ákvednu stærd af 24 örkum, ellegar

i saa Fald denne Pligt ikkun vedkommer Forlæggeren af det Hele, saafremt dette tilsammentaget ikke overgaaer den bestemte Størrelse. Endelig:

12) Da ikkun nogle Foranstaltninger i de Sager, som reise sig af Trykkefrihedens Misbrug, efter Forordningen af 27de September 1799 vedkomme Politiet, men Sagens egentlige Behandling, som hidtil efter Reskriptet af 3die December 1790, henhører til det ordinaire Forum, om i det mulige Tilfælde, at en Bogtrykker eller Forlægger (som efter Forordningens 17de § kunde ansees pligtig at indestaae for Forfatterens Tilstedeblivelse) maatte til sin Sikkerhed finde det fornødent at benytte sig af det Beneficium, som Lovens 1—23—7 forunder Den, der er sat til Borgen, ikke den hos Øvrigheden reqvirerede Assistance, ifald den endog begjertes før Sags Anlæg, bør gives af Kongens Foged og ei af Politiemesteren.

Den i Anledning heraf allernaadigste afgivne Resolution lyder saaledes:

1) Da Forordningens 26de § gjør det til Pligt for Politiemesteren at indsende til Cancelliet alle saadanne Skrifter, som kunne vorde Gjenstand for Justitsvæsenets Opmærksomhed, og paalægger Bogtrykkerne at tilstille denne Embedsmand et Exemplar af ethvert Skrift, som ei udgjør mere end 24 Ark, saa er det en Følge af disse bestemte og klare Ord, at Politiemesterens Tilsyn ikke er indskrænket til Det, der trykkes i det danske eller tydske Sprog alene.

2) Da et Skrift, hvis Indhold er strafværdigt, ikke forandrer sin Natur, fordi det, af Mangel paa fornøden Opsigt, hidindtil har undgaaet Justitiens Paatale, og da det er Bogtrykkerne paa-

hvort þessi skylda í slíku tilfelli einúngis vidkémur þeim manni, á hvørs kostnad þad heila er prentad, ef þad tilsamans ekk yfirgengur þá ákvednu stærd, og loksins:

12) Þar einúngis nokkrar rádstafanir í søkum, sem rísa af prentfrelsisins misbrúkun, eptir tilskipuninni af 27da September 1799 koma Pólitíinu vid, enn málsins eginlega medferd, eins og híngadtil eptir Kóngsbréfi af 3da December 1790, heyrir til hins reglulega varnarþings, — hvort, í því møgulega tilfelli, ad bókþrykkjari edur kostnadarhøfundur (sem eptir tilskipunarinnar 17da § gæti álitist skyldugur til ad ábyrgjast rithøfundarins náveru) kynni, sér til varnar, ætla þad naudsynlegt ad nota sér af þeirri vilnan er Laganna 1—23—7 unnir þeim, er í borgun hlýtur ad gánga, — ekki sú af yfirvaldinu krafda hjálp, þótt hennar jafnvel væri beidst adur enn málssókn er høfdud, eigi ad veitast af Konúngsins Fógeta enn ekki af Pólitímeistaranum.

Sá í tilliti hértil allranádugast géfni Urskurdur hljódar þannig:

1) Þar tilskipunarinnar 26ti § gjørir þad til Pólitímeistarans skyldu ad innsenda til Cancellíisins øll slík rit sem gætu ordid eptirtektar efni fyri stjórn réttvísinnar, og uppáleggur bókþrykkjurunum ad fá nefndum embættismanni í hendur eitt exemplar af sérhvørju riti sem ej hleypur til fleiri enn 24 arka, svo fylgir þad af þessum skilmerkilegu og beru ordum ad Pólitímeistarans tilsjón er ekki takmørkud til þess er einúngis prentast í dønsku edur þýdsku máli.

2) Þar eitt rit, hvørs innihald er straffsverdt, ekki umbreytir sinni náttúru þarmed, ad þad, vegna þess ad naudsynlega tilsjón hefur vantad, híngadtil hefur komist hjá réttlætisins ákjærum, og þar

lagt at sende Politiemesteren et Exemplar af Alt, hvad der herefter vorder trykt, uden at Lovgivningen gjør nogen Undtagelse i Hensigt til nye Oplag, saa følger deraf, at Forordningens Bestemmelser ogsaa ere anvendelige paa disse.

3) Ligesom Forordningen ikke indrømmer nogen Undtagelse i dette Tilfælde, saa vilde det ogsaa aabne Vei til at eludere dens Bestemmelse og dens Øiemærke, dersom det skulde være tilladt, under Navn eller Form af Indlæg til Retterne, at øve Forbrydelse imod hiin Lovs Forskrifter. Især kunde da en Forfatter, som var tiltalt for Misbrug af Trykkefriheden, have Adgang til at lade trykke i sit Indlæg de strafværdigste Perioder af det Skrift, for hvilket han var sat under Tiltale, uagtet Skriftet selv var blevet taget under Politiemesterens Bevaring ifølge Forordningens 21de §, paa det at Udbredelsen og Kundgjørelsen af dets Indhold kunde afværges, saafremt samme ved Dom blev kjendt strafværdigt. Heraf flyder altsaa, at Indlæg til Retterne høre under Politiemesterens Opsigt, naar de ved Trykken udgives, og at Forordningens Bestemmelser ogsaa ere anvendelige paa dette Slags trykte Skrifter.

4) I Henseende til dette Spørgsmaal gjelder den samme Regel, som indeholdes under No. 3.

5) Det følger af sig selv, at Politiemesteren er berettiget til at handle saaledes, som omspurgt.

6) I dette Tilfælde bør Politiemesteren strax indsende Skriftet til Cancelliet, men ikke standse Udsalget, inden han dertil faaer nærmere Ordre.

7) Dette vil blive iagttaget ved saadanne Privilegiers Udfærdigelse.

þad er bókþrykkjurunum uppálagt ad senda Pólitímeistaranum eitt Exemplar af öllu sem héreptir verdur prentad, án þess ad lagasetníngin gjöri neina undantekníng í tilliti til nýrra útgáfna, svo fylgir þaraf ad tilskipunarinnar ákvardanir líka meiga heimfærast til þessara.

3) Eins og tilskipuninn ekki eptirgéfur neina undantekníng í þessu tilfelli, svo mundi hún líka opna veg til ad hnekkja hennar tilætlun og augnamidi, ef þad skyldi vera leyft, undir nafni edur formi af innleggjum til réttanna, ad fremja afbrot mót tédrar lagasetníngar fyrirskriftum. Sérílagi gæti þá sá rithöfundur, sem saksóktur er fyrir misbrúkun prentfrelsisins, haft adgáng til ad prenta í sínu innleggi þau straffsverdustu atridi úr því riti, fyri hvört málssókn var móti honum höfdud, þótt ritid sjálft hafi verid tekid í geymslu Pólitímeistarans eptir tilskipunarinnar 21ta § til þess ad útbreidsla og auglýsing þess innihalds gæti hindrast, ef þad med dómi verdur straffsverdt álitid. Héraf fylgir þannig, ad innlegg til réttanna eru undirgéfin Politímeistarans tilsjón, þegar þau útgéfast á prent, og ad tilskipunarinnar ákvardanir líka eru heimfæranlegar til þesshláttar prentadra rita.

4) Í tilliti til þessarar spurníngar gildir hin sama regla sem inniheldst í No. 3.

5) Þad er sjálfsagt ad Pólitimeistarinn hefur rétt til ad breyta þannig sem um er spurt.

6) Í þessu tilfelli á Pólitímeistarinn strax ad innsenda ritid til Cancellíisins enn ekki tefja sölu þess, þángad til hann fær þarum nákvæmari skipun.

7) Þettad mun verda adgjætt vid útgefníngu slíkra leyfisbréfa.

8) Forordningens 20de § giver ikke mindste Anledning til at indskrænke Reglen. Det er en Følge baade af Lovgivningens Aand og dens Bogstav, at Paragraphens Bestemmelse bør efterleves, hvad enten Skriftet er lidet eller stort.

9) Denne Pligt paaligger Politiemesteren.

10) Politiemesterens specielle Tilsyn strækker sig i dette Tilfælde ikke til Skrifter, der ere trykkede udenlands i fremmede Sprog. Iøvrigt skulle Boghandlerne være pligtige til, dersom der til Forhandling eller Uddelelse fra deres Boglader skulde komme danske Skrifter, der ere trykkede udenlands, strax at sende Politiemesteren det første Exemplar, som af dem udgives, under den i Forordningens 26de § foreskrevne Straf.

11) Bogtrykkerne bør bogstaveligen efterkomme Forordningens 26de §, og sende Politiemesteren Alt, hvad der hos dem trykkes, naar Samme ikke udgjør meer end 24 Ark, uden Hensyn til at der hos Andre kunde trykkes Noget, som stod i Sammenhæng dermed.

12) Dette vedkommer, efter Sagens Natur, Kongens Fogeds Embede.

Ved, som foranført, at bekjendtgjøre dette til Efterretning og allerunderdanigst Efterlevelse for alle Vedkommende, tilføies med Hensyn til det Tilfælde, at de udenlands trykte Skrifter i det danske Sprog, som maatte komme i den danske Boghandel, kunde i Commission være tilstillede flere Boghandlere, at der, naar et Exemplar behørig er indleveret til vedkommende Embedsmand, ikke behøve at indleveres Exemplarer af de Flere, der have samme til Forhandling eller Uddeling, men at det dog vil være Enhvers Sag ved Attest fra bemeldte Embedsmand at forvisse sig om, at et Exemplar forhen er afleveret, hvis han ei selv vil aflevere et saadant, da han i modsat Fald vil paadrage

8) Tilskipunarinnar 20ti § gefur ekki minsta ádrátt til ad takmarka regluna. Pad fylgir bædi af lagasetníngarinnar anda og af hennar bókstaf, ad greinarinnar ákvordun á ad framkvæmast, hvort heldur ritid er lítid eda stórt.

9) Pessi skylda uppáliggur Pólitímeistaranum.

10) Pólitímeistarans sérlega tilsjón nær í þessu tilfelli ekki til rita sem prentud eru utanlands í framandi túngumáli. Annars skulu bókhondlararnir vera skyldugir til, ef donsk rit, sem prentud eru utanlands, kunna ad koma þeim í hondur til solu edur útbýtíngar frá þeirra bókhlodum, strax ad senda Pólitímeistaranum þad fyrsta exemplar sem útgéfst af þeim, ad vidlogdu því í tilskipunarinnar 26ta §. fyri skrifada straffi.

11) Bókþrykkjararnir eiga ad breyta bókstaflega eptir tilskipunarinnar 26ta §, og senda Pólitímeistaranum allt, sem hjá þeim prentast, þegar þad ekki hleypur til fleiri enn 24 arka, án tillits til þess ad nokkud sem væri í einhvorju samanhengi þarvid kynni ad prentast hjá odrum.

12) Pettad vidkémur, eptir sakarinnar edli, Kongúngsins Fógeta.

Undir eins og þettad, eptir ofanskrifudu, auglýsist ollum hlutadegendum til vitundar og allraundirgéfnustu eptirbreytíngar, eykst því vid med tilliti til þess tilfellis, ad þau utanlands prentudu rit í donsku máli sem koma í danska bókhondlun, kynnu, til solu, ad vera send ýmsum bókhondlurum, ad þegar eitt exemplar tilheyrilega er afhendt hlutadeganda embættismanni, þurfa ekki exemplor af þeim fleirum sem þeir hafa til verdslunar edur útbýtíngar, ad innsendast, enn ad sérhvor þó sjálfur á ad útvega sér, med attesti frá nefndum embættismanni vissu þarum, ad eitt exemplar ádur sé afhendt, ef hann ekki sjálfur vill afhenda eitt slíkt, þar hann, ef út af því ber, mun setja sig í ábyrgd

sig Ansvar efter Forordningen af 27de September 1799 § 26. Ligeledes vil Den, der, som foranført, har modtaget et i Udlandet trykt dansk Skrift til Forhandling eller Uddeling, kunne vente det til vedkommende Embedsmand leverede Exemplar sig tilbageleveret, naar denne Embedsmand, efter foretaget Gjennemsyn, ingen Anledning har fundet til i saa Henseende at foranstalte Noget.

Det Kongelige Danske Cancellie, den 25de Februar 1837.

Stemann.

Ørsted. Lassen. Lange. Hansen. Bentzen.

eptir tilskipunarinnar af 27da September 1799 § 26. Somuleidis mun sá, sem eptir ofanskrifudu, hefur medtekid eitt utanlands prentad danskt rit til sølu edur útbýtingar, mega vænta þess ad því af honum til hlutadeigandi embættismanns senda Exemplari verdi honum apturskilad, þegar þessi embættismadur, ad loknum þess yfirlestri, aungva orsøk hefur fundid í því tilliti til neinnrar rádstofunar.

Hid Konúnglega Danska Cancellí, þann 25ta Febrúarí 1837.